तस्माद्विनिमयं कृत्वा कुण्डले वर्म्म चोत्तमं । हरस्व शक्र कामं मे न दद्यामहमन्यथा ।
॥ शक्र उवाच ॥ विदितोऽहं रवेः पूर्व्वमायानेव तवान्तिकं । तेन ते सर्व्वमाख्यातमेवमेतन्न संशयः । १०१९५
काममस्तु तथा तात तव कर्णं यथेच्छसि । वर्ज्जयित्वा तु मे वज्रं प्रवृणीष्व यथेच्छसि ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः कर्णः प्रहृष्टस्तु उपसङ्गम्य वासवं । अमोघां शक्तिमभ्येत्य वव्रे सम्पूर्णमानसः ।
॥ कर्ण उवाच ॥ वर्म्मणा कुण्डलाभ्याञ्च शक्तिं मे देहि वासव । अमोघां शत्रुसङ्घानां घातिनीं पृतनामुखे ।
ततः सञ्चिन्त्य मनसा मुहूर्त्तमिव वासवः । शत्रुवधं पृथिवीपाल कर्णं वाक्यमथाब्रवीत् ।
कुण्डले मे प्रयच्छस्व वर्म्म चैव शरीरजं । गृहाण कर्ण शक्तिन्त्वमनेन समयेन च । १०२००
अमोघा हन्ति शतशः शत्रून् मम करच्युता । पुनश्च पाणिमभ्येति मम दैत्यान् विनिघ्नतः ।
सेयं तव करप्राप्ता हत्वैकं रिपुमूर्ज्जितं । गर्ज्जन्तं प्रतपन्तञ्च मामेवैष्यति सूतज ।
॥ कर्ण उवाच ॥ एकमेवाहमिच्छामि रिपुं हन्तुं महाहवे । गर्ज्जन्तं प्रतपन्तञ्च यतो मम भयं भवेत् ।
॥ इन्द्र उवाच ॥ एवं हनिष्यसि रिपुं गर्ज्जन्तं बलिनं रणे । त्वन्तु यं प्रार्थयस्येकं रक्ष्यते स महात्मना ।
यमाहुर्व्वेदविद्वांसो वाराहमपराजितं । नारायणमचिन्त्यञ्च तेन कृष्णेन रक्ष्यते । १०२०५
॥ कर्ण उवाच ॥ एवमप्यस्तु भगवन्नेकवीरवधे मम । अमोघां देहि मे शक्तिं यथा हन्यां प्रतापिनं ।
उत्कृत्य तु प्रदास्यामि कुण्डले कवचञ्च ते । निःकृत्तेषु तु गात्रेषु न मे बीभत्सता भवेत् ।
॥ इन्द्र उवाच ॥ न ते बीभत्सता कर्ण भविष्यति कथञ्चन । व्रणश्चैव न गात्रेषु यस्त्वं नानृतमिच्छसि ।
यादृशस्ते पितुर्व्वर्णस्तेजश्च वदताम्बर । तादृशेनैव वर्णेन त्वं कर्ण भविता पुनः ।
विद्यमानेषु शस्त्रेषु यद्यमोघामसंशये । प्रमत्तो मोक्ष्यसे चापि त्वय्येवैषा पतिष्यति । १०२१०
॥ कर्ण उवाच ॥ संशयं परमं प्राप्य विमोक्ष्ये वासवीमिमां । यथा मामात्थ शक्र त्वं सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः शक्तिं प्रज्वलितां प्रतिगृह्य विशाम्पते । शस्त्रं गृहीत्वा निशितं सर्व्वगात्राण्यकृन्तत ।
ततो देवा मानवा दानवाश्च निकृन्तन्तं कर्णमात्मानमेवं । दृष्ट्वा सर्व्वे सिंहनादान् प्रणेदुर्न ह्यस्यासीन्मुखजो वै विकारः ।
ततो दिव्या दुन्दुभयः प्रणेदुः पपातोच्चैः पुष्पवर्षञ्च दिव्यं । दृष्ट्वा कर्णं शस्त्रसङ्कृत्तगात्रं मुञ्चन्तापि स्मयमानं नृवीरं ।
ततश्छित्त्वा कवचं दिव्यमङ्गात्तथैवार्द्रं प्रददौ वासवाय । तथोत्कृत्य प्रददौ कुण्डले ते कर्णात्तस्मात् कर्म्मणा तेन कर्णः । १०२१५
ततः शक्रः प्रहसन् वञ्चयित्वा कर्णं लोके यशसा योजयित्वा । कृतं कार्य्यं पाण्डवानां हि मेने ततः पश्चाद्दिवमेवोत्पपात ।
श्रुत्वा कर्णं मुषितं धार्त्तराष्ट्रा दीनाः सर्व्वे भग्नदर्पा दुरासन् । ताञ्चावस्थां गमितं सूतपुत्त्रं श्रुत्वा पार्था जहृषुः काननेषु ।
॥ जनमेजय उवाच ॥ कस्या वीराः पाण्डवास्ते बभूवुः कुतश्चैते श्रुतवन्तः प्रियं तत् । किं वाऽकार्षुर्द्वादशाब्दे व्यतीते तन्मे सर्व्वं भगवान् व्याकरोतु ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ लब्ध्वा कृष्णां सैन्धवं द्रावयित्वा विप्रैः सार्द्धं काम्यकादाश्रमात्ते । मार्कण्डेयात् श्रुतवन्तः पुराणं देवर्षीणाञ्चरितं विस्तरेण ।
प्रत्याजग्मुः सरथाः सानुयात्राः सर्व्वैः सार्द्धं सूतपौरोगवैश्च । ततः पुण्यं द्वैतवनं नृवीरा निस्तीर्य्यायं वनवासं समग्रं । १०२२०
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कर्णस्य वर्मकुण्डलदाने नवाधिकत्रिशतोऽध्यायः समाप्तश्च कुण्डलाहरणपर्व्व ॥ २०९ ॥